

BIRDIE SCHAE

*Buiten de
lijnen*

Vertaald door Tessa van Dooren

'VOLT

Uitgeverij Volt · Amsterdam

1. *Stap nooit bij je vriend in de auto*

Het eerste wat mijn therapeut altijd doet zodra ik haar praktijk binnenstap, is me vragen mijn emoties een cijfer van één tot tien te geven. Ik mag zelf kiezen waar het cijfer op slaat – van mijn stressniveau over een bepaalde situatie tot hoe gelukkig ik me de laatste tijd voel – en hoewel ik het eerst te kinderachtig vond voor iemand van zestien, ben ik in de loop der tijd gewend geraakt aan de vraag. Zozeer zelfs dat ik ook nu haar stem in mijn hoofd kan horen, al is onze volgende afspraak pas over een paar weken.

Op een schaal van één tot tien: hoe overstuur ben je nu?

Het antwoord laat niet lang op zich wachten, maar kan onmogelijk waar zijn. Want iets zegt me dat het feit dat mijn vriend het uitmaakt, niet als een mager viertje hoort te voelen.

‘Luister, Ellie, ik denk gewoon dat het niks wordt tussen ons,’ zegt Daniel, terwijl ik roerloos op de passagiersstoel zit en in gedachten voor de vijfde keer zijn

woorden herhaal. Ik wacht en wacht en wacht tot mijn hart breekt, tot dat benauwde rotgevoel in mijn borst komt opzetten, maar terwijl buiten de huizen en straatlantaarns voorbijflitsen, gebeurt er eigenlijk niks. De wereld om me heen stort niet in. Ik begin niet te huilen. Maar Daniel?

Die zucht.

‘We hoeven het niet groter te maken dan het is,’ zegt hij, waarna hij me een verwachtingsvolle blik toewerpt, maar nog steeds krijg ik mijn lippen niet van elkaar.

Kijk, dit is nou precies waarom ik me altijd aan mijn regels moet houden. Dat simpele lijstje met zeven punten dat ik op papier zette vlak voordat ik aan de bovenbouw begon, is de reden waarom mensen in deze stad me leuk vinden, en sinds ik het drie jaar geleden nauwgezet ben gaan volgen, heeft het me nog nooit in de steek gelaten. Als ik gewoon mijn regels had nageleefd zoals ik steevast doe, was ik nooit in deze situatie beland dankzij *regel 1: vermijd een-op-eengesprekken en trek zo veel mogelijk op in groepsverband. Zo kun je snel checken of je gedrag aan de verwachtingen voldoet voordat je reageert op wat iemand zegt.*

Ik had beter moeten weten dan in mijn eentje bij Daniel in de auto te stappen, maar... ik weet het niet. Toen hij bleef aandringen dat hij me naar Blakes feest wilde rijden, stond ik mezelf denk ik een moment van naïviteit toe, in de veronderstelling dat één kleine uitzondering op de dag dat we een halfjaar verkering hebben geen kwaad kon.

Verkeerd gedacht.

‘Dat ik het uitmaak, wil niet zeggen dat het raar hoeft te worden tussen ons,’ vervolgt Daniel. ‘We kunnen gewoon naar het feest gaan en onze vrienden uitleggen dat we besloten hebben er een punt achter te zetten, en daarna kunnen we door met ons leven alsof er nooit iets tussen ons is gebeurd.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik bedoel, ik zie geen reden waarom we geen vrienden kunnen blijven.’

Wat hij zegt klinkt volkomen logisch, op het feit na dat Daniel en ik nooit vrienden *waren*. We waren vreemden die met elkaar optrokken omdat onze vriendengroepen kort daarvoor met elkaar verweven raakten, en op een dag, precies een halfjaar geleden, begonnen we te zoenen. Niets meer en niets minder.

Al zeg ik dat allemaal niet hardop. Ik denk niet dat Daniel het weet te waarderen als ik hem tegenspreek over een al dan niet bestaande vriendschap die we weer kunnen oppakken. Het enige probleem is dat ik geen idee heb wat hij op dit moment wél wil horen, al heb ik me keurig gehouden aan *regel 2: bereid je voor op de mogelijke scenario's voordat je afspreekt met mensen*.

Ik heb ruim een halfuur uitgetrokken om voor elk denkbaar scenario van vanavond te bedenken hoe ik moet handelen. Ik ben erop voorbereid dat mijn vrienden te dronken worden en heb geoefend wat ik wil zeggen mochten we flesje gaan draaien en er van me verwacht wordt dat ik met iemand anders dan Daniel zoen. Ik heb zelfs opgezocht wat ik moet doen mochten mijn broer en beste vriendin besluiten te gaan daten, al is één ding zeker: dat gaat nóóit gebeuren, wat Nina ook denkt.

Maar de mogelijkheid dat mijn vriend het uitmaakt? Die is nog geen seconde bij me opgekomen.

Lang heb ik echter niet om stil te staan bij hoe vreselijk onvoorbereid ik ben. Stilzwijgend slaan we een volgende straat in, inmiddels op minder dan een minuut rijden van Blakes feest, en aangezien ik op dit moment onmogelijk subtiel mijn telefoon tevoorschijn kan halen om een uitgebreide handleiding voor break-ups te lezen, zit er niets anders op dan het eerste zeggen wat in me opkomt.

‘Als dat is wat je wilt, laten we dan vooral... gewoon vrienden blijven.’

Mijn woorden hangen nog in de lucht tussen ons in als de auto tot stilstand komt. Daniel draait zich naar me toe en speurt mijn gezicht af met de blauwe ogen die me de afgelopen maanden zo vertrouwd zijn geworden. Hij heeft een groef tussen zijn wenkbrauwen en knippert een, twee, drie keer met zijn ogen voordat het eindelijk tot hem lijkt door te dringen dat ik niet van plan ben in tranen uit te barsten of hem een mep in zijn gezicht te verkopen.

Hij slikt, zijn kaak is gespannen. ‘Wacht, dus... het zit goed tussen ons?’

‘Het zit goed,’ herhaal ik met een enkele hoofdknik. Even overweeg ik of we het moeten bezegelen met een handdruk, al zie ik daar bij nader inzien toch maar van af. Een paar tellen later keren we de auto, en elkaar, de rug toe.

Het leven als tiener volgt meestal een vast patroon en als ik Blakes feest binnenstap, lijkt de rest van de avond daar tot mijn opluchting precies aan te voldoen. Verspreid over de kamer hebben tientallen groepjes al hun positie ingenomen: sommigen leunen met twee handen om hun beker tegen de muur, terwijl anderen hebben besloten op de vloer te gaan zitten in plaats van op de lege bank waar ze letterlijk met hun rug tegenaan leunen. Meerdere mensen hebben zich zelfs op de trap verzameld.

Het is eng vertrouwd, alsof iemand het hele tafereel heeft gekopieerd en geplakt uit mijn herinneringen aan het feest van vorige week. En de week daarvoor. En elk ander feest waar ik ooit ben geweest, trouwens.

Ik was veertien toen Nina er voor het eerst op stond dat ik meeding naar een feest van Blake, dus is het nu, ruim twee jaar en te veel vroege uurtjes later, niet moeilijk om te raden hoe deze avond verder zal verlopen. Mensen worden veel te dronken, we spelen stomme spelletjes hoewel we weten dat die altijd dramatische toestanden opleveren, een paar mensen krijgen iets met elkaar en de volgende dag weet de hele school precies wat er is voorgevallen.

Er zouden vanavond geen verrassingen meer moeten zijn. Precies zoals ik het graag zie.

Ik laat mijn blik door de kamer dwalen in de hoop een wit meisje met blond haar te ontdekken, en... nou ja, die zijn er eigenlijk best veel, maar geen van allen zijn ze Nina Davis. Dus loop ik verder.

In het voorbijgaan speur ik zo veel mogelijk gezichten in de diverse vriendengroepjes af, maar al snel wordt

alles één groot waas. Ik bots tegen schouders, de geur van alcohol wordt indringender naarmate ik dieper in de dansende massa verdwijn en overal om me heen klinken stemmen, tot ik geen centimeter ruimte meer heb om gewoon *adem* te halen.

De wereld om me heen begint te draaien en wordt alsmāar onscherper. Het is te veel, te veel, te véél, hoewel alles toch zo ver weg lijkt. Alsof ik hier niet echt ben. Alsof ik slechts een geest ben die zich verplaatst door deze ruimte vol dingen die tastbaar zouden moeten zijn maar hooguit een soort verdoofde tinteling opleveren als ik mijn hand ernaar uitsteek.

Althans, tot ik een stevige ruk aan mijn arm voel.

‘Hallo? Aarde aan Ellie?’ probeert Nina, die voor mijn neus met haar vingers knipt tot ik weer in het land der levenden ben. Ze heeft haar blonde haar gesteid zodat het perfect over haar blote schouders valt. De oogverblindende lichtblauwe denimtop die ze draagt is nauwsluitend op precies de juiste plekken en benadrukt hoe zongebruind haar anders zo bleke huid is. Ik zou haar bijna willen vragen waar ze hem gekocht heeft, ware het niet dat zelfs de zon hier in Florida mij in tegenstelling tot Nina nooit minder wit zal maken. Als ik pasteltinten draag, voel ik me een wandelende melkfles.

Meestal houd ik het bij warme tinten, zoals de rode offshouder top die ik nu draag in combinatie met een jeansshort met geborduurde roosjes.

Ik besef pas dat ik haar woordeloos sta aan te gapen als Nina haar armen over elkaar slaat en zegt: ‘Ik krijg de kriebels van je. Gaat-ie?’

Verman je, Eleanore.

‘Sorry, sorry,’ zeg ik snel. ‘Niks aan de hand. Ik had gewoon... even een momentje.’

Nina knikt maar bekijkt me met die blik van haar waardoor ik me klein voel, ook al zijn we even lang. Bijna denk ik dat ze me zal waarschuwen om nooit meer ‘een momentje’ te hebben, maar in plaats daarvan zucht ze. ‘Whatever.’ Dan glijden haar ogen verder door de ruimte. ‘Waar is Daniel? Horen jullie vanavond niet lekker klef jullie jubileum te vieren?’

O. Juist ja.

‘Nou, daarover gesproken,’ begin ik, terwijl mijn hart tien keer sneller klopt dan eerder bij Daniel in de auto. Met een nieuwsgierig opgetrokken wenkbrauw brengt Nina haar plastic beker met bier naar haar mond, en onwillekeurig sla ik mijn blik neer naar de eenvoudige witte sneakers aan mijn voeten voordat ik de pleister losruk. ‘We zijn uit elkaar.’

‘JULLIE ZIJN WÁT?’ roept Nina, die zich intussen bijna verslikt in haar drankje. Ik laat haar een paar keer hoesten voordat ik uitleg hoe het zit.

‘Het is pas iets van tien minuten geleden gebeurd.’ Ik geef haar mijn beste versie van een terloops schouderophalen voordat ik eraan toevoeg: ‘Ik wilde het je zo snel mogelijk vertellen, en dat is, nou ja, nu dus. Maar het gaat prima met me, hoor. Echt. Zo erg is het niet.’

Ik heb het nog niet gezegd of het altijd aanwezige stemmetje in mijn hoofd herinnert me aan *regel 3: herhaal dingen in je hoofd voordat je ze hardop zegt en licht ze altijd goed toe, zodat ze niet verkeerd kunnen worden opgevat.*

En dus praat ik door, gewoon om te zorgen dat ze het begrijpt. ‘Ik bedoel, het is niet zo erg als in: het zit goed tussen ons. We zijn gewoon tot de conclusie gekomen dat het niet werkt en dat we beter vrienden kunnen zijn, dus in principe hoeft er niks te veranderen.’ Ik zwijg even. ‘Op het zoenen en hand in hand lopen na dan. Dat verandert natuurlijk wel, aangezien...’

‘Ik vat ’m, Ellie,’ valt Nina me in de rede voordat ze zacht in mijn schouder knijpt. ‘Fijn om te horen dat we nog steeds met hem en de rest kunnen chillen, maar dat maakt het niet minder heftig! Ik dacht echt dat jij en Daniel eeuwig verliefd zouden blijven.’ Ze zucht en schudt langzaam haar hoofd.

‘Laten we het positief bekijken,’ zeg ik, gevolgd door een moeizame slik. ‘Nu hoef ik tenminste niet mee naar dat zomerkamp. Mijn ouders kunnen het vast nog wel afzeggen, zodat ik veel meer tijd overhou om leuke dingen met jou te doen!’

Toen Daniel een paar maanden geleden vroeg of ik meeging naar beachvolleybalkamp SMASH! en ik ja zei, vond Nina het niet leuk om te horen dat we deze zomer minder tijd samen zouden doorbrengen. Ze overwoog zelfs even om mee te gaan, al kan dat ook iets te maken hebben gehad met het feit dat mijn broer een SMASHER! is (zijn woord, niet het mijne). Maar uiteindelijk was de gedachte aan – ik citeer – ‘al dat gezweet en gerol in het zand’ voor Nina een groot genoeg struikelblok om af te zien van deelname.

‘Dus ik ben tweede keus voor je zomerplannen?’ zegt ze nu plagerig, maar de glimlach op haar gezicht maakt

snel plaats voor een grimas. 'Ik heb meer drank nodig om dit nieuws te verwerken.'

Voor ik het weet, heeft Nina niet alleen een nieuw biertje voor zichzelf gepakt, maar er ook mij een in de hand gedrukt.

'Dank je,' pers ik eruit voordat ik het kleinste slokje in de geschiedenis der mensheid neem. Er is ofwel meer mis met me dan ik aanvankelijk dacht, ofwel de mensen die zeggen dat je went aan de smaak van bier liegen allemaal. Want zelfs na het op meerdere feestjes te hebben geprobeerd, kost het me nog steeds al mijn wilskracht om de walging van mijn gezicht te houden.

Al mag ik niet gezien worden als dat ene saaie meisje dat weigert te drinken. Dus zorg ik op elk feestje dat iemand me één drankje aanbiedt en blijf ik de rest van de avond dezelfde plastic beker omklemmen, terwijl ik hem zo nu en dan naar mijn lippen breng maar in de verste verte niet leegdrink. Meer dan de illusie dat ik drink heb ik niet nodig om met rust te worden gelaten.

Zo werkt het eigenlijk met alles als je erbij wilt horen. Waar het op neerkomt, is dat je niet precies zoals de rest hoeft te zijn. Je moet anderen alleen laten denken dat je dat bent. In alle positieve opzichten, tenminste.

'Jezus, ik kan gewoon niet bevatten dat jullie uit elkaar zijn. De romantiek is nu officieel dood voor mij,' verkondigt Nina nadat ze haar halve biertje achterover heeft geslagen. Ze tikt met haar beker tegen mijn volle exemplaar en werpt me een flauwe glimlach toe. 'De enige liefde die ik nodig heb, is jouw vriendschap. Wie zit er op jongens te wachten als we elkaar hebben, toch?'

Bij die woorden komt er een warm gevoel opzetten in mijn borst, en net als ik wil zeggen 'ik in elk geval niet' voegt ze eraan toe: 'Al ben ik natuurlijk ook een en al oor als je over jongens wilt ranten.'

Hoopvol kijkt ze me aan, haar wenkbrauwen licht opgetrokken terwijl ze wacht tot ik inga op haar aanbod. Maar dat doe ik niet, wat ze inmiddels zou moeten weten. Praten over hoe ik me voel is tenslotte niet verstandig gezien *regel 4: zorg dat de ander altijd het gespreks-
onderwerp blijft. Als je begint te ratelen over de dingen die
jou bezighouden, weet je niet wanneer of hoe je je mond moet
houden.*

Ik schraap mijn keel en probeer intussen een nieuw onderwerp te bedenken dat Nina interessant genoeg vindt om het huidige gesprek meteen te laten rusten. Een onderwerp dat het liefst niks met mijn broer te maken heeft.

Tevergeefs.

'Trouwens, over het opgeven van romantiek gesproken... Als ik jou was, zou ik daar nog eens goed over nadenken,' zeg ik. Zodra de woorden mijn mond uit zijn, heb ik al spijt van elke levenskeuze die me naar dit precieze moment heeft geleid. 'Ik hoorde Noah toevallig bellen met een van zijn vrienden van dat zomerkamp. Kennelijk heeft hij spijt dat hij een zeker meisje in het verleden niet mee uit heeft gevraagd, dus zei hij dat hij die fout zeker niet nog een keer zou maken, mocht hij een tweede kans krijgen.'

Langzaam kruipt er een glimlach over Nina's gezicht, dat met de seconde meer begint te stralen tot ze prak-

tisch licht geeft en de kamer in een gloed hult waar de goedkope discolampen niet aan kunnen tippen.

‘Ik wist het!’ zegt ze. ‘O mijn god. We zitten nu al zo lang naast elkaar bij geschiedenis, maar de laatste tijd is er echt iets... *veranderd* tussen ons. Hij zoekt continu naar een reden om met me te praten.’

Opgewonden grijpt ze mijn hand en begint te vertellen over alles waar ze het tijdens de les over hebben. Eén ding is zeker: we slagen vanavond níét voor de Bechdel-test.

Terwijl Nina doorratelt, zorg ik dat ik me houd aan *regel 5: maak oogcontact als mensen praten, zodat ze weten dat je luistert. Als ze het over hun gevoelens hebben, knik dan om aan te geven dat die er mogen zijn. Vergeet niet om bij een luchtiger gespreksonderwerp ongedwongen te glimlachen.*

Op dit moment houdt dat in dat ik mijn mondhoeken omhoogwing en hoop dat mijn glimlach niet hapert terwijl ik Nina naar mijn tweelingbroer hoor hunkeren. Los van het feit dat het volslagen bizar is om dit te moeten aanhoren, geef ik mijn beste vriendin doorgaans liever geen hoop, omdat ik weet dat mijn broer haar helemaal niet leuk vindt – zeker niet in romantisch opzicht. Hoewel we elkaar tegenwoordig amper spreken, is zoveel wel duidelijk.

Al is het wél raar dat hij überhaupt met Nina praat...

Mijn beste vriendin is nog steeds niet uitgerateld als Blake op een tafel springt en met zijn handen rond zijn mond toetert: ‘Mag ik even jullie aandacht, mensen?’ De gesprekken om ons heen verstommen en vrijwel iedereen draait zich naar hem toe alsof hij een soort god is.

Daarmee zit ik er misschien niet eens zo ver naast – als er tenminste een god van de alcohol bestaat. Al sinds mijn eerste bovenbouwjaar organiseren Blake en zijn oudere broer de feesten van Willowmoor High, inclusief de naar binnen gesmokkelde drank, hoewel het einde van zijn tijdperk inmiddels in zicht is. Na twee keer te zijn blijven zitten, gaat Blake na deze zomer dan eindelijk studeren.

Voorlopig staat hij echter grijnzend op tafel te genieten van het feit dat alle ogen op hem gericht zijn. Hij haalt een hand door zijn slordige blonde haar en schreeuwt met een stem die al een beetje hees is: ‘Het is *truth-or-dare*-tijd, luitjes!’

De ruimte vult zich met een mengelmoes van gekreun en opgewonden gegil, en ik hoor zelfs een luide ‘Jiehaa!’ ergens tussen de feestgangers.

‘Sa-haai!’ roept iemand anders.

Als hij dat hoort, draait Blake zich om en wijst met zijn beker naar het meisje dat het zei. Zijn gezicht staat bloedserieus en even ben ik ervan overtuigd dat hij in woede zal uitbarsten omdat iemand het waagde het beroemde spel suf te noemen. Maar het enige wat uit zijn mond komt, is een kort: ‘Je moeder.’ Dan laat hij theatraal zijn rode beker uit zijn hand vallen en nog voordat die de grond raakt, gieren de mensen het uit.

Nina rolt met haar ogen maar sleurt me meteen mee naar het midden van de kamer, waar mensen haastig in een kring gaan zitten. Na ongeveer een minuut lijkt het erop dat iedereen die mee wil doen (of in mijn geval: die gedwongen wordt mee te doen) een plekje heeft gevon-

den, dus klapt Blake één keer in zijn handen en vervolgt zijn praatje.

‘Oké, de regels zijn simpel. Ik draai dit flesje rond en als het stopt, moet degene naar wie het wijst kiezen tussen de waarheid of een uitdaging. In het ene geval vertel je de waarheid of neem je een shotje, in het andere voer je de uitdaging uit of neem je een shotje.’ Grijnzend legt hij een leeg bierflesje in het midden van de kring. ‘Daar gaan we dan.’

En daarmee laat hij het flesje bepalen wie er aan de beurt is.

De eerste speler is Abigail, een meisje uit mijn jaar dat voor een uitdaging kiest en meteen spijt heeft van haar keuze als ze moet onthullen op wie ze een crush heeft door diegene te zoenen. Ze krijgt een blos op haar wangen, die nog heviger wordt als mensen haar uitjouwen omdat ze naar het tequilashotje reikt.

‘Wat een lafaard. Volgende!’ eist Blake. Iedereen lacht en hoewel ik Abigails handen zie trillen als ze weer gaat zitten, lach ik mee. Mijn keel wordt dichtgesnoerd door schuldgevoel, maar daar moet ik me overheen zetten, zoals ik altijd doe. Ik kan het me niet veroorloven om stil te staan bij hoe ze zich moet voelen, kan het me niet veroorloven om te beseffen dat ik nog maar een paar jaar geleden in haar schoenen stond, tenzij ik daar opnieuw wil belanden.

Toch vult mijn borstkas zich met opluchting als het spel doorgaat.

Er volgt opnieuw een uitdaging, die deze keer ook wordt uitgevoerd. Stephan wordt geblinddoekt en moet

twee meisjes zoenen. Gelukkig raadt hij goed dat het tweede meisje zijn vriendin Stephanie is. De daaropvolgende rondes zit ze zo stralend te lachen dat je zou denken dat ze de datingloterij heeft gewonnen.

De uitdagingen blijven komen en uiteraard draaien de meeste daarvan ook om zoenen. Want wat kunnen we in vredesnaam nog meer doen behalve constant onze tong in elkaars mond steken?

Hoe vaak het ook gebeurt, de mensen blijven juichen, alsof het onder groepsdruk zoenen van anderen een filmscène is waar ze geen genoeg van kunnen krijgen. Geef mij dan maar vier seizoenen van een *slow burn*-serie waarin iedereen al doordraait bij twee handen die elkaar raken, maar dat kan aan mij liggen.

Ik juich mee.

Dan, voor wat voelt als de dertiende keer vanavond, draait het flesje weer rond en rond en rond... tot het dat niet meer doet. In no-time vult de ruimte zich met oehs en ahs, en ik volg alle blikken naar de andere kant van de kamer, waar Daniel zit. Hij wordt geflankeerd door zijn vaste vrienden Mike en Oliver, die allebei hard lachen, want... natuurlijk doen ze dat. Dat het flesje naar hem wijst is zó hilarisch en echt het tóppunt van humor.

Maar Daniel neemt zonder een spoor van een glimlach op zijn stalen gezicht een slok en kijkt me recht aan.

Zelfs vanaf deze afstand weet ik wat dat betekent. Niet dat hij wil dat dit ophoudt of zich ellendig voelt omdat hij me nu al mist. De waarheid is veel eenvoudiger: hij is dronken. Heel. Erg. Dronken.

En al beweren ze op school nog zo dat alcohol alles en iedereen leuker maakt, mijn ex vormt het levende bewijs dat dat helemaal niet zo is. Want Dronken Daniel is een complete eikel om eerlijk te zijn – eentje die impulsieve beslissingen neemt waarmee hij de mensen om zich heen kwetst.

Plotseling moet ik denken aan Susannah, het meisje met wie Daniel datete voordat wij een stel werden. Ik zie ze nog zitten in de schoolkantine, omringd door hun wederzijdse vrienden terwijl ze niet van elkaar af konden blijven. De volgende dag was het uit en een week later schoven Daniel, Mike en Oliver voor het eerst bij Nina en mij aan. Daniel noemde zijn ex vaak harteloos, vooral in die eerste week aan onze tafel, maar hij lichtte nooit toe waarom het uit was gegaan. Al hoefde dat ook niet echt. Tot op de dag van vandaag zijn de woorden ‘Susannah’ en ‘harteloze trut’ onderling verwisselbaar in onze schoolgangen.

De mensen geloven zo gemakkelijk alles wat hij zegt dat ik me onwillekeurig afvraag: als Daniel iets gemeens over mij zou zeggen, zouden ze dat dan ook klakkeloos aannemen?

Roerloos zit ik op mijn plek. Daniel blijft me aankijken tot Blake hem op zijn rug klopt. ‘Je bent de klos, vriend. Dus vertel: *truth or dare?*’

Kies alsjeblieft *dare*, smeek ik hem stilzwijgend.

‘*Truth*,’ zegt hij in plaats daarvan.

Alle hoop verlaat mijn lichaam en neemt daarbij de warmte met zich mee, zodat ik het ijskoud krijg. Ik sla mijn armen steviger om me heen om me schrap te zet-

ten voor de vraag die Blake hem natuurlijk gaat stellen. Het is ondenkbaar dat hij het nog niet heeft gehoord. Bovendien, zoals ik al zei: deze spelletjes leveren altijd dramatische toestanden op, en hoewel hij het nooit zal toegeven, leeft Blake voor dramatische toestanden. Het is een van de redenen dat hij per se alle uitdagingen wil kiezen.

‘De waarheid dus?’ zegt hij. Zijn gebruikelijke oordeel over mensen die voor deze optie kiezen is verdwenen. ‘Makkie. Vertel ons eens waarom jij en je teerbemide vriendin Eleanore Young uit elkaar zijn gegaan?’

Om het allemaal nog erger te maken, wijst hij nota bene naar me. Alsof ik niet al genoeg ineenkromp toen hij mijn volledige naam gebruikte.

God, ik kan niet wachten tot hij deze stad uit is.

Ik dwing mijn handen stil in mijn schoot te blijven liggen, al voelt het alsof ik uit elkaar knal als ik niet direct in beweging kom. Ik wil iets doen, wil stimmen, wil een uitlaatklep voor de zenuwen die momenteel door mijn lijf gieren, maar dat kan niet vanwege *regel 6: houd je handen stil als je praat (ook als je niet praat, trouwens)*. *Wees je altijd bewust van je bewegingen, zodat je niet per ongeluk iets doet wat anderen raar vinden.*

Deze regel mag ik niet breken. Zeker nu niet, met zoveel ogen op me gericht.

Een paar meisjes draaien zich met een meelevende uitdrukking op hun gezicht naar me toe, maar ze zijn verreweg in de minderheid. De meeste mensen kijken gretig van Daniel naar mij en weer terug, wachtend tot de bom barst. Ze zijn zo weinig subtiel dat het me niet

zou verbazen als iemand er een bak verse popcorn bij pakte.

Mijn ex-vriend schraapt zijn keel. 'Nou, de reden dat ik het heb uitgemaakt is simpel, maar volgens mij is het belangrijk dat jullie een beetje weten waarom we überhaupt zijn gaan daten,' zegt hij tegen iedereen, terwijl hij om zich heen kijkt alsof hij een soort presentatie geeft. 'Hoewel Ellie een van de populairste meisjes van ons jaar is, is het vrij duidelijk dat ze geen open boek is. Toen we gingen daten, dacht ik dat... dat ik misschien eindelijk het favoriete mysterie van Willowmoor High zou kunnen doorgronden. Ik bedoel: dat kon als haar vriend niet heel moeilijk zijn, toch? Aangezien we elkaar leuk vonden en zo. Maar raad eens wat ik heb ontdekt?'

Hij zwijgt en het is alsof iedereen de adem inhoudt, totdat hij zijn schouders ophaalt en met licht dubbele tong zegt: 'De reden dat we niks over haar weten, is omdat Eleanore Young geen enkele diepgang heeft. Ze is gewoon het zoveelste knappe maar saaie meisje met amper een persoonlijkheid, en dát is de reden dat we uit elkaar zijn.'

Na die woorden vraagt hij Blake om hem bij te schenken. Heel terloops. Alsof mijn wereld niet net in vlammen is opgegaan.

Ik geef toe dat mijn inwendige monologen vaak theatraal zijn, maar als ik zeg dat dit mijn grootste nachtmerrie is, meen ik dat serieus. Dit is precies waar ik bang voor was sinds... mensenheugenis. Het is waar een jongere Ellie aan dacht als ze haar verjaardagskaarsjes uitblies, wensend dat het nooit zou gebeuren. Niet weer.

Ik weet nog hoe het was in de onderbouw. In die tijd hoefde ik maar te hard te praten of te breed te lachen en voor ik het wist gaapten de andere kinderen me aan, begonnen onderling te smiespelen of riepen soms zelfs hardop hoe raar ik was. Dan zeiden ze tegen me dat ik niet zoals zij was. Ik probeerde het gewicht van die woorden op mijn schouders te dragen, probeerde mijn rug recht te houden, hoe zwaar ze ook werden, maar ze bleven me neerdrukken. Dieper en dieper ging ik eronder gebukt, meegesleurd in een neerwaartse spiraal van zelfhaat. Wat was er mis met mij? Waarom verdiende ik het niet om bevriend te zijn met andere kinderen buiten mijn broer?

Eenmaal in de bovenbouw wist ik dat ik daar verandering in kon brengen... net als in mezelf. Ik bedacht mijn regels, hield me eraan en na een tijdje begon Nina interesse in me te tonen. Ja, hoogstwaarschijnlijk omdat ze toenadering zocht tot mijn broer, maar het betekende hoe dan ook het begin van onze vriendschap. Haar goede reputatie bleef ook aan mij kleven en langzaam maar zeker vergat iedereen het 'rare kind' dat ik was geweest. In plaats daarvan begonnen ze me zowaar leuk te vinden. Aardige, attente, behulpzame Eleanore Young.

Mijn therapeut was niet blij toen ik haar over de regels vertelde, want volgens haar is het in wezen een manier om mijn echte ik te verbergen. Ze noemt het maskeren en zegt dat het veel voorkomt onder mensen met autisme, maar ze zegt ook dat het niet onze taak is om onszelf continu aan te passen om anderen te

plezieren. En daar heeft ze gelijk in. Natuurlijk. Ik zou iemand als mezelf nooit veroordelen, maar toch. Ik weet het niet. Als maskeren kennelijk nodig is om als mens te worden behandeld, heb ik dat er wel voor over.

Met mijn regels dacht ik de code te hebben gekraakt. Ik dacht dat de woorden 'te veel' en 'niet goed genoeg' nooit meer op mij van toepassing zouden zijn, maar hier zijn we dan. Terug bij af.

'O, en trouwens,' vervolgt Daniel zonder enige emotie in zijn stem na zijn nieuwe drankje achterover te hebben geslagen. Alsof hij niet doorheeft dat hij me afbreekt in het bijzijn van iedereen die we kennen. 'We hebben een halfjaar gedatet, maar al die tijd vermeed Ellie het om ergens alleen met me te zijn. De enige keren dat ik haar voor mezelf had, was eigenlijk om te kunnen zoenen.' Onverwachts ontsnapt er een wrange lach aan zijn lippen. 'Ik bedoel, dat is toch niet normaal? Ik moest het uitmaken in de auto op weg hierheen. Alleen om niet de eikel te hoeven zijn die haar in het openbaar de bons gaf.'

'Gast,' zegt Mike, 'dat maakt je nog steeds een eikel.'

Daniel heeft tenminste nog het fatsoen om kort te zwijgen en daarover na te denken. Maar het enige wat hij uiteindelijk zegt, is: 'Nee hoor. Het zit goed tussen ons. Hè Ellie?'

En dan, eindelijk, kijkt hij me weer recht in de ogen. Ik verstijf onder zijn kille blik en slik hoorbaar, zelfs in deze rumoerige ruimte.

'Oké, nu is het mooi geweest,' zegt Nina naast me scherp. Ze pakt me bij mijn pols en begint me de kring

uit te trekken. Met haar andere hand maakt ze een middelvinger naar de groep. Ik heb de kracht niet om tegen haar in te gaan, al is het enige wat ik kan denken: o nee. *O nee, o nee, o nee.*

Overal in en om de kring klinkt gefluister. Mensen praten, kijken, lachen en vormen zich een beeld van me, tot alles wat ik gedaan heb om niet langer het rare meisje te zijn, zomaar ineens is uitgewist.

Nu ben ik alleen nog dat vreemde, saaie meisje, puur omdat Daniel dat heeft besloten.

Ik volg mijn enige vriendin door de zee van mensen. Nina houdt me vast alsof ze bang is dat ik wegloop zodra ze me loslaat en misschien had ik dat beter kunnen doen, want als we eindelijk blijven staan, is dat voor de laatste persoon die ik om hulp wil vragen.

Noah is druk in gesprek met twee vrienden, dus een fractie van een seconde ben ik naïef genoeg om te denken dat ik nog onopgemerkt kan wegvluchten. Dan krijgt hij mij in het oog en breekt hij halverwege zijn zin af. Met een frons waar zowel bezorgdheid als verwarring uit spreekt, draait hij zich naar me toe.

Ik sta te dicht bij hem om te doen alsof het toeval is. Dus besluit ik, genie dat ik ben, geforceerd naar hem te glimlachen. 'Hoi, No,' zeg ik dan met een stem die kraakt, ook al komen er slechts vijf letters uit mijn mond.

Bij het horen van zijn oude bijnaam gaat Noah vol in de bezorgde-broermodus en sleurt me direct naar de deur. Hij verontschuldigt zich niet eens bij zijn vrienden voor zijn abrupte vertrek, maar geeft Nina wel een

dankbaar knikje waarover ik binnenkort ongetwijfeld meer ga horen.

Als we eenmaal buiten zijn en mijn longen zich vullen met frisse lucht, draait Noah zich opnieuw naar me toe, een en al grote ogen en bezorgdheid. ‘Wat is er, Ellie? Gaat het?’

Ik kijk weg van zijn doordringende blik. Ik voel een knoop in mijn borstkas en weet dat om hulp vragen geen reden is om me te schamen, vooral niet tegenover Noah. Hij is mijn broer én een van de aardigste mensen die ik ken, maar na hem zoveel maanden te hebben weggeduwd, voelt het verkeerd om nu iets van hem te verwachten.

Toch vraag ik: ‘Kun je... kun je me alsjeblieft naar huis brengen?’

Noah knippert net iets te vaak verbaasd met zijn ogen voordat hij zich herpakt. ‘Ja hoor,’ zegt mijn tweelingbroer, terwijl zijn gezicht een zachtere uitdrukking krijgt. ‘Kom, dan gaan we.’